

gende § 6 af Finansloven. Jeg kan ikke erkende, at Ordene i § 6 ere at forstaae anderledes i den første Passus end i den anden. Ordene i § 6 ere, at der bevilges til Udgift — og derved forstaaes: forsaavidt de ere nødvendige, forsaavidt Udgiften finder Sted — saa og saa Meget; den næste Passus taler om Andelen af det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter overstige dets Indtægter, og denne Bevilling skulde nu forstaaes paa denne Maade: omenogsaa disse Penge ikke ere nødvendige til at afholde Monarchiets Fællesudgifter. Jeg troer derfor, at denne opstillede Fortolkning ikke kan siges at stemme med Ordene, saaledes som de findes, og med hele Sammenhængen af det finansielle System.

Madvig: Naar jeg, efter flere Gange at have overvundet Fristelsen dertil, tager Ordet i denne Sag i et Dieblit, hvor der vel er temmelig stor Kængsel efter, at den kan blive færdig, saa er det for engang at udtale, hvad der under flere Forhandlinger, ikke blot udtrykkeligt over Finansloven, har ligget mig paa Hjerte. Det forekommer mig nemlig, at der igjennem vore Forhandlinger ofte fremtræder, maaskee igjennem saa Munde, men dog i Grunden i Fleres Navn, en Forestilling, som jeg anseer det for meget ønskeligt at modarbejde og udrydde. Det er den Forestilling, at der skulde kunne være en virkelig Interessernes Modstrid i finansielle Henseende mellem Monarchiet og de enkelte Landsdele. Det er nu, troer jeg, en aldeles grundfalsk Forestilling; jeg troer, at det ligger i Sagens Natur, at Delene ikke kunne tænkes at bestinde sig vel, naar det Hele ikke befinder sig vel, og at man ikke maa troe at kunne saaledes sørge for Delene, at man kunde berolige sig, om det endogaa gik lidt galt med det Hele. Man maa vide, at det Heles Bestindende virker tilbage paa Delene, og det er i Om sorgen for det Hele, i Ordenen i det Hele og den gode Forsatning i det Hele, at man tilstoft skal have Grundlaget for den gode Forsatning i de enkelte Dele, og naar jeg for min Deel heller ikke ganske er tilfredsstillt ved den Ordning, der er truffen af vor Finansforvaltning, forsaavidt angaaer Forordningen imellem flere Ministre, saa lægger jeg

ingenlunde Bægt paa, hvad der saa ofte er lagt Bægt paa, at man ikke har den fulde Sikkerhed, fordi vore Penge ikke ligge i en Kasse, som er under en Minister, der er ansvarlig for os osv. Jeg troer, at vi kunne være ganske rolige, og hvis desuden Monarchiets Kasse forsvandt eller blev usforvarligt behandlet, vilde vi dog komme til at syde den igjen; lad os kun stole paa, at der ogsaa vil sørges godt for Monarchiets Finanser i det Hele. Men det, der ligger mig paa Sinde ved Ordningen af vor Forvaltning, og hvad der allerede nu fremtræder ved Adskillelsen af den imellem forskellige Ministre, er, at jeg er bange for, at den Tanke just vil finde Næring og udvikle sig, at der ikke er Eenhed i de Interesser, som leverendegjøres i de enkelte Personer, der forvalte Finanserne i alle Retninger; jeg troer, at Hovedsagen for Fremtiden vil ligge deri, at denne Adskillelse vil give Næring til falske Forestillinger. Maaskee kan det ogsaa vise sig engang i Tiden, selv om Finansbestyrelsen ikke altid var fuldkommen levende, at den fælles Finansbestyrelse ogsaa for at bestyre det Fælles maatte tænke stærkt paa de enkelte Landsdele, paa Udviklingen af de enkelte Landsdele og paa deres Kraft til at bære Byrden, fordi det Hele ikke er noget Andet, end hvad der fremkommer derved. Jeg siger, at der ikke kan være nogen Adskillelse i Interesserne, og vi kunne jo ikke tænke paa ligesom at gardere os selv saaledes, at, hvorledes det endogaa gaaer andetsteds, skulde det gaae godt hos os. De store Udgifter, der tilstoft falde paa Landsdelene, bestemmes af det fælles Monarchiets Lovgivningsmagt; det er det fælles Monarchiets Udgifter til Civilisten, til Udenrigsministeriet, til Statsgjælden, til Landmagten, til Sømagten, det er dem, som udgjøre de allervæsentligste Byrder for Landet, og, holdes daarligt Huus med dem, vil det sølgelig falde tilbage paa de enkelte Dele, og derfor kan der heller ikke være Angst for, at der skulde være en lille Smule Overflod i Fælleskassen; thi denne Overflod vil dog ikke være os til Stude, men meget mere til Gavn. Vi maae ikke troe, at Sikkerheden for vore Penge er adskilt fra den Sikkerhed, der angaaer Monarchiets. Jeg har blot villet forudsikke disse Bemærkninger, søvend